

24 grudnia 2020

Wigilijna katastrofa

Dzisiaj wstałam rano jak w zwyczajny dzień, lecz byłam przepelniona jakąś nieznaną mi wcześniej energią i siłą. To był ten dzień – wyczekiwana przeze mnie już od dawna Wigilia, czyli moc prezentów i pyszności na stole. W nocy obficie spadł bielutki śnieg, który przykrył puszystą kołdrą gałęzie drzew. W powietrzu tańczyły małe, lśniące w promieniach słońca płatki. Mleczna mgła otuliła całe podwórze,

a misternie przyklejone do rynien kryształowe sople mieniły się tysiącami barw. Widok ten przypominał ilustracje z baśni Andersena, które ostatnio czytałam. Kiedy poszłam do kuchni spostrzegłam mamę przejętą szykowaniem potraw na wieczerzę. Była podekscytowana a zarazem zestresowana, gdyż była to nasza pierwsza Wigilia w domu, a nie w rodzinnym gronie u dziadków, a tak strasznie chciała zdążyć przed pierwszą gwiazdką. Widząc obawę w oczach

mamy, zaproponowałam jej pomoc w nakryciu do stołu, pamiętając o zostawieniu wolnego nakrycia

dla zbłąkanego wędrowca. Zastawa pięknie prezentowała się na wigilijnym stole, choć

myślę, że przesadziłam z ilością sianka pod obrusem, na którym wygodnie spoczywał opłatek. Dom tętnił radością i świąteczną atmosferą, której towarzyszył zapach choinki

i jemioli. Mimo braku dwunastu potraw, których nie udało nam się przygotować, święta zapowiadały się magiczne i pełne uroku. Stojący na kuchence czerwony barszcz starał się swoim bulgotem akompaniować śpiewanym przez nas

kolędom. Na stole stał już kompot z suszonych śliwek, pirogi z grzybami i kapustą, a w lodówce leżał dokarmiany przez

hodowców karp w galarecie. Piekący się makowiec swoim zapachem spowodował głośnie burczenie

w moim brzuchu i zaczęłam niecierpliwie wypatrywać pierwszej gwiazdki na spowitym mrokiem niebie. Czasami zastanawiam się, czy tajemnica zapamiętywanego na długo smaku prostych wigilijnych potraw nie wynika jedynie z głodu, z którym zasiadamy do wieczerzy. Pospolity karp jedzony tyle razy w ciągu roku, nie smakuje tak szlachetnie jak podczas wigilijnej kolacji.

Gdy już wszystko było gotowe, przyszedł tata, który skończył odśnieżać podjazd. Nagle z impetem obcy kot wtargnął na naszą posesję i w ucieczce przed psem, wpadł do naszego domu

przez uchylone drzwi tarasowe. Zwierzak nie wiedząc co robić, wdrapał się na sam czubek choinki, zaś nasz pies skoczył przednimi łapami, by schwytać nieproszonego

gościa. Niestety choinka pod ciężarem psiaka przewróciła się na podłogę i wszystkie nasze ozdoby na drzewku potłukły się na miliony kawałków. Wśród rozbitego szkła mienił się tysiącem barw brokat z bombek. Wszystkie ozdoby, które mama

pamiętała ze swojego dzieciństwa w ułamek sekundy zamieniły się w proch. W rozpaczy zbieraliśmy szkło, które jeszcze przed chwilą było naszymi najwspanialszymi ozdobami. Wszyscy byliśmy pogrążeni w smutku. W tej tragedii mama zapomniała o piekącym się makowcu i nagle cały nasz salon wypełniły ciemne kłęby dymu. Mama, która do tej pory nie uрониła ani jednej łzy, wylała płaczem wszystkie emocje, które w niej kipsiały. To było za dużo jak na jeden dzień, lecz nie było końca niefortunnych zdarzeń. Dym z ciasta szybko dostał się do czujki wrażliwej na spaliny i nagle rozległy się syreny ochrony,

i podjeżdżającej straży pożarnej. Rodzice nie wiedząc co czynić otworzyli okno, by choć trochę

wywietrzyć dom. Lecz kłęby dymu raz uwolnione spod kontroli wylały się jak niespokojna fala, tworząc dla strażaków obraz niepokoju, a zarazem powód do ich szybkiej reakcji. Nagle przez otwór okienny wleciał strumień wody, który zalał nas wszystkich. Przemoczeni do suchej nitki, zaczęliśmy nawoływać z prośbą o wstrzymanie akcji ratunkowej.

Cały wieczór sprzątailiśmy dom, który już wcześniej lśnił czystością. Nie wyczekując już pierwszej gwiazdki, gdyż ta już dawno wśród swoich koleżanek świeciła na niebie, zmęczeni i wygłodzeni zasiedliśmy do nakrytego stołu. Wyjęliśmy spod sianka opłatek i podzieliliśmy się, życząc sobie kolejnej spokojnej Wigilii. Nie było jak co roku pysznego makowca polanego czekoladą, za to my umorusani w sadzy wyglądaliśmy jak gorzka czekolada.

Trudno uwierzyć, ale pierwszy raz cieszyłam się z końca Wigilii i nie otwierając prezentów poszłam spać.

Nikola Jędrzejczyk klasa 6D